

— Ваша съдружница?

— Съ най-голямъ процентъ отъ печалбата, мадамъ.

— Предпочитамъ смъртта.

— Личи че сте още твърде млада. Размислете добре! . . . Ще Ви облѣчемъ въ коприна и злато.

— Подлеци! Пфу! . . .

— Въ диаманти ще блестите, мадамъ.

— ?!?! . . .

— Луксозни коли, първокласни кабарета, пиршества и разкошъ, всичко ще поставимъ въ нозетѣ Ви мадамъ — обади се Жанъ Банкеръ. — И то само срещу едно скромно сътрудничество.

— Принцеси ще ви слугуватъ мадамъ — добави мосйо Мошеникъ Интернационаловъ.

— Каква щедростъ! ха-ха-ха! — болезненъ смѣхъ се изтрѣгна изъ гърдитѣ на мадамъ Съвѣстъ. — Всѣка друга би потѣпкала и вѣра и законъ и моралъ за едно парче злато, за едно парче коприна. Но азъ, . . . азъ, . . . отвръщамъ се. . . Азъ се казвамъ Съвѣстъ и никаква сила не е въ състояние да опетни моето лице. Знайте: за мене нѣма време, нѣма граници въ пространството. Съ раждането на вѣковетѣ се родихъ, съ смъртта на слънцето ще умра. Азъ съмъ всевѣчна.

— Блуднице! — ревно като раненъ звѣръ мосйо Капиталъ. — Ти злоупотрѣбвашъ съ нашата доброта. Отъ тука ти нѣма да излѣзешъ. Или доброволно ще ни служишъ, или. . . насила ще сторишъ това. Избирай!